

Газета Західної конференції
Церкви Адвентистів сьомого дня

№192

грудень 2023 - січень 2024

ГОЛОС НАДІЇ

Підсумки служіння у 2023 році с.3

Військова служба майбутнього пастора с.7

Любов зцілює від ненависті с.8

Поповнення духовної сім'ї с.2

Тема номера

Андрій Конашук, Вікторія Дудла, Катерина Сас, Сергій Чінко

Поповнення духовної сім'ї

Дев'ятеро осіб на заході України охрестилися протягом грудня 2023 року. Деякі з них коротко поділились своїми історіями.

У селі Підвиноградів, що на Закарпатті, 23 грудня пройшло хрещення молодої дівчини, Липей Євгенії. З церквою її познайомив хлопець, з яким вона зустрічалася близько трьох років. Вона проводила багато часу разом з адвентистською молоддю. Через деякий час

пастор Андрій Конашук організував біблійні молодіжні курси. Щоразу збиралось 8-14 осіб, шестеро з яких поки не охрещені. Минулого року була організована духовна програма для молоді, яку відвідувала і Євгенія. На кожен зустріч приходило 12 осіб. За два місяці до хрещення безпосередньо з нею та вже з її чоловіком Василем пастор провів серію уроків, використовуючи ресурс «Школа Біблії».

Хрещення у Тячеві Закарпатської області відбулося 16 грудня. Молодий хлопець, Арсен Дудла, учень 11 класу гімназії «Щасливе місто», прийняв рішення йти за Ісусом. Протягом трьох місяців він проходив біблійні уроки разом з капеланами Віталієм Лебедевим та Дмитром Войтовичем.

Також ще дві людини, чоловік та дружина, охрестилися у місті Луцьку 23 грудня. Вони довго йшли до того, щоб разом укласти заповіт з Господом.

П'ятеро молодих людей та одна жінка охрестилися 2 грудня у місті Володимир. Серед них троє слідопитів з клубу «АС» міста Володимира та двоє дівчат із клубу «24/7» міста Сокаль долучилися до Церкви Адвентистів сьомого дня.

На урочистому богослужінні були присутні гості з громад Привітного, Сокаля, Любомля, Шацька, Колони. Хрещення проводили пастори Андрій Терещук та Вадим Войтович, котрий хрестив свою доньку. Служіння було прикрашене музичними номерами у виконанні Яніни Рудчик зі Львова.

Підвиноградів

Луцьк

Володимир

Сокаль

Влад Берецкі

Підсумки служіння у 2023 році

Річна нарада Західної конференції цього року пройшла у селі Поляна на Закарпатті. Сюди з'їхали 60 священнослужителів з Рівненської, Львівської, Волинської та Закарпатської областей. Робота наради проходила 28 та 29 листопада. Та 27 листопада для учасників були приготовані семінари й тренінги.

Перший семінар Романа Проданюка, керівника відділу адвентистської місії, стосувався формування місіонерської культури громади. Він акцентував на необхідності організації процесу духовного зростання та зрощення лідерів з-поміж вірян. Максим Крупський, пастор, генеральний директор медіагрупи «Надія» (далі - МГН) представив короткий звіт про діяльність МГН в Україні, а також презентував анонси програм на телебаченні та радіо «Голос надії». Минулого року колцентр радіо отримав понад 20000 дзвінків від слухачів.

Костянтин Тепфер, секретар пасторської асоціації, провів тренінг з тимбілдингу. Головна думка, яку він доносить до аудиторії, полягала у необхідності створення дружньої, міцної команди, в якій кожен учасник знає свої обов'язки та реалізовує свій потенціал.

Марина Тепфер, відповідальна за служіння дітям, звернула увагу на роботу з дітьми. Вона зазначила, що для дітей приготовано багато друкованих матеріалів. Серед них «Суботній блокнот», розповідь сімнадцятирічної дівчинки «Зараз», «Дітям про найделікатніше» - посібник, у якому на дитячому рівні викладаються питання сексуальності.

Олена Носова, психолог, дружина керівника адвентистської

церкви в Україні, звернулася до присутніх з темою про передачу цінностей у християнській сім'ї.

Другий семінар Романа Проданюка стосувався проведення заходів з метою розповсюдження Євангелія широкій аудиторії. Останнім семінаром цього дня стала лекція Костянтина Тепфера про роль пресвітера у житті церкви.

Третього дня, 28 листопада, розпочалась робота наради. Першочерговим пунктом за порядком денним було затвердження місії адвентистської церкви. Продовжилось засідання представленням звітів адміністрацією церкви за період з квітня по листопад 2023 року. Одразу після звітнього блоку вони окреслили плани на 2024 рік.

Першим звітувався керівник церкви на заході України Василь Чопик. Протягом трьох кварталів 2023 року на території західних областей охрестилося 90 осіб. Відбулося 12 таборів (три підліткові та дитячі, два сімейні, два слідопитські, два молодіжні), а також молодіжні й слідопитські походи. Було сформовано дві команди форвардів (це 65 підлітків). За дев'ять місяців було проведено 26 духовно-просвітницьких програм, 14 з яких - на Закарпатті. Деякі з них допомагали організувати гості з Румунії. Також відбулися тренінги для вчителів Біблії та суботньої школи. Церква активно працює в соціальній сфері, допомагаючи як постраждалим внаслідок війни, так і нашим воїнам. Ця робота проводиться через благодійні концерти, програми з відновлення здоров'я, відвідування госпіталів та гуманітарну допомогу.

Наступним був звіт секретаря Миколи Рябенка, який детальніше звернув увагу на статистичні дані й цифри. Протягом 500 днів війни 72 громади в західних областях України прийняли понад 40000 внутрішньо переміщених осіб (ВПО). Також серед церковного штату з'явилося четверо капеланів та дев'ятеро волонтерів. За вказаний проміжок часу церква передала надзвичайно велику кількість гуманітарної допомоги.

Третій звіт був представлений заступником керівника адвентистської церкви Віктором Власюком. Він підкреслив, що завдяки особистій фінансовій участі кожного вірянина розвиток церкви має успіх. Було зібрано достатньо коштів для ремонту церковних будівель у населених пунктах: Соснівка, Камінь-Каширський, Львів та Луцьк.

Михайло Філіп, нещодавно обраний керівником медіагрупи «Надія» в західному регіоні, наголосив на актуальності роботи церкви у медіапросторі.

Відповідальний за адвентистську місію та суботню школу, Віталій Мелесь, представив звіт за останні вісім місяців. Відбулось вісім духовно-просвітницьких програм у населених пунктах: Золочів, Луцьк, Жовква, Дубно, Львів, Соснівка, Любомль, Рахів. Реалізували два проекти від Всесвітнього адвентистського радіо у Жовкві та Дубно. Ще чотири плануються на 2024 рік. Для біблійних вчителів та наставників проходять тренінги та конгреси.

Церква завжди намагалася відповідати на потреби населення місцевості, у якій вона знаходиться. Особливо актуальною робота церкви виявилася в умовах війни. У цей час поєдналися духовна діяльність із соціальним піклуванням. Очевидно, що авторитет церкви зростає. Християни покликані наслідувати спосіб життя й методи служіння Ісуса Христа, у чому адвентистська церква щороку вдосконалюється.

Юлія Павлюк

Новорічний вечір у «Місті надії»

Новорічне свято за участю вихованців садочка та учнів 1-го і 0-го класів у християнській школі міста Луцька «Місто надії» відбулося 27 грудня. Діти запросили батьків, дідусів, бабусь, рідних та друзів.

Магдаліна Смірнова

Це вже третій захід, після свята знань та вечора для батьків у цьому навчальному році, яке організовує та проводить адміністрація гімназії. Діти ретельно готувалися до свята: вчили вірші та пісні, підготували театральні постановки та виступ оркестру дзвіночків. Крім дітей у святі взяли участь капелан Олександр Слободський, а мама одного з вихованців співала пісню.

На жаль, напередодні свята чверть дітей захворіла, тому присутніх було менше, ніж очікувалось. Не зважаючи на цю прикрість, свя-

то все ж таки відбулося. Після дитячого виступу капелан помолився за сім'ї, у яких рідні служать у лавах ЗСУ. Завдяки спонсорам дітки отримали подарунки, серед яких були Біблії для дітей.

Особливі вихідні для особливих дітей

Вікенд для особливих дітей, організований громадською організацією «Рух 323» пройшов у готелі «River side», що у селі Поляна Закарпатської області. Протягом трьох днів, з 17 по 19 листопада, 20 дітей та 13 їхніх мам провели час у курортному місці. Вперше за довгий час батьки змогли відпочити, насолодитися природою та відвідати різні процедури для по-

кращення здоров'я. Для їхніх дітей були організовані майстер-класи та заняття зі спеціалістами.

Ідея про організацію подібного вікенду з'явилася ще влітку. Ольга Сокирко, директор готелю «River side», знаючи те, що «Рух 232» працює з особливими дітьми, запропонувала провести для них захід на території свого готелю. Усі інші витрати були покриті благодійною організацією «Благодійний фонд „Зоря надії Карпат“».

Команда помічників складалась із дев'яти учасників. До неї увійшли організатор вікенду Магдаліна Смірнова, координатор Віталій Смірнов, психолог для мам та дітей Альбіна Мотильчак, лікар

реабілітолог Маргарита Войко, корекційний педагог з Чехії пані Рената і її помічник та перекладач Кароліна Сливка, капелан Максим Крупський та волонтери Вероніка Прокопець і Наталія Войко.

По приїзду на місце дітки отримали приємні подарунки: Біблії, шоколадки та м'які іграшки. Мами раділи від отриманої уваги, адже їхнє перебування тут було максимально комфортним.

Особливо теплі відгуки можна було почути про капелана, який кожен день звертався до присутніх зі словами підтримки. Оскільки вони з дружиною виховують особливу дитину, то він відчував, що потрібно сказати.

Микола Демчина

Молодь та діти несуть тепло

Молодь та діти адвентистської церкви міста Ковель активно допомагають захисникам України. Цього разу, 24 грудня, вони об'єдналися, щоб виготовити для воїнів окопні свічки. Загалом було зроблено майже 140 таких свічок.

Ми захотіли зробити щось дійсно корисне для військових, що в на-

ших силах. Цей інвентар дуже простий у виготовленні, та допомагає воїнам зігрітись чи підігріти їжу.

Наявну партію свічок невдовзі передадуть на фронт. Окрім цього молоді люди виявили бажання прикрашати свічки наліпками з біблійними текстами, щоб підтримувати надію у військових.

МОЛОДІЖНИЙ ВІДДІЛ

Данило Абрамюк, Юліана Павлице

Форум молодіжних лідерів

Форум для лідерів молоді адвентистської церкви в Україні відбувся 23-24 листопада. Для проведення заходу обрали мальовничу локацію - християнську спортивно-оздоровчу базу «Your Camp». Зі всіх областей України сюди з'їхались близько 120 прогресивних молодих юнаків та дівчат.

Після обіду та урочистого відкриття молодь зібралась у центральному корпусі для семінару, перша частина якого була теоретичною. На другій частині присутнім

Ольга Бенко

пропонувались практичні завдання та робота у групах. Спікером була вже відома молоді Наталя Шалата, тренерка, менеджерка з розвитку та побудови партнерства. Тема її семінару мала назву «Теорія змін».

Під час практичної частини учасники були об'єднані в групи. Кожна з яких працювала над розробкою молодіжного проекту.

Варто зазначити, що три найкращі проекти отримали грошовий приз на їхню реалізацію.

Тож форум не тільки був навчальним та мотиваційним. Мета організаторів полягає і в тому, щоб дати можливість активній молоді застосувати отримані знання.

Другий семінар був присвячений антикризовому менеджменту.

Останньою офіційною частиною дня була панельна дискусія. Серед запропонованих тем були

питання про небажання особисто-го дослідження Біблії, мотивацію для служіння, діяльність молоді за умови наявності у громаді однієї чи двох молодих людей, баланс між драйвом та духовністю на сучасних молодіжних зустрічах. П'ятеро молодих пасторів разом з учасниками намагалися знайти відповіді на актуальні запитання.

Поз'їхалися по Україні молоді люди з бажанням і натхненням швидше реалізувати свої проекти.

Клубне служіння допомагає виховувати лідерів

Урочисте служіння з нагоди завершення навчання за всіма шістьма ступенями програми слідопитів пройшло у львівській громаді «Вічне Євангеліє». П'ятеро учасників клубу «Еліезер» з міста Жовква 9 грудня відсвяткували офіційний випускний.

Започаткування клубу відбулось влітку 2018 року. Саме з того часу одинадцятьох дітей розпочали свій шлях у ролі слідопитів. Пастор Андрій Савін з дружиною Світланною посвятили їх у слідопити 2 лютого 2019 року. Так утворився клуб «Еліезер», що у перекладі з грецької означає «Бог у поміч».

Згодом були розроблені його атрибути, логотип та прапор.

З 2019 року слідопити успішно освоїли понад 40 спеціалізацій, більшість з яких були обов'язковими для отримання відповідних ступенів. Надзвичайним досвідом для них було виготовлення паперу власноруч та вирощування кристалів. Яскраві спогади залишилися й після соціальних проектів.

Незабутнім досвідом став слідопитський з'їзд в Угорщині, а також літні табори, зокрема у Польщі. За час свого навчання підлітки займались плановим читанням Біблії, організацією урочистих служінь та

іншою діяльністю. Запорукою успіху клубу «Еліезер» була цілеспрямованість учасників.

Під час урочистого богослужіння громада вітала випускників клубу «Еліезер». Їм були вручені розроблені пастором Романом Шуляком нагороди: медалі, сертифікати про пройдені ступені, подаровані батьками Біблії та іменні дарунки з емблемою клубу. Тепер Софія та Ліза Бенко, Віталій Мачіха, Вікторія Шваюк та Марія Ледвій мріють стати майстер-провідниками та продовжувати своє служіння у слідопитському русі.

Діана Шаленик

Повернення «Щасливої суботи»

Улюблений телевізійний проєкт «Щасливої Суботи» на телеканалі «Надія» повертається з новим сезоном, обіцяючи глядачам ще більше затишку, приємних вражень та музичних номерів у п'ятничні вечори.

Павло Морозов, Олександр Рудчик

Програма «Щасливої суботи» - це щотижневі зустрічі суботнього дня з позитивною музикою у колі цікавих співрозмовників. Ведучий програми, талановитий Михайло Філіп, допомагає гостям та глядачам подивитися на знайомі теми під іншим кутом й насолодитися красою християнської музики.

Близько двадцяти обдарованих професіоналів працюють у команді, надаючи цьому проєкту неповторного колориту. Вони наповнюють її цікавими інтерактивами, які глядачі можуть використати на сімейних чи молодіжних зустрічах суботи.

Багато програм зазнали перерви у зйомках через війну. Проте, «Щасливої суботи» отримала чудовий шанс відновити свою діяльність завдяки об'єднаним зусиллям Західного медіацентру ТК «Надія».

Успіх проєкту визначається не лише кількістю переглядів, а й схвальними відгуками глядачів, їхніми коментарями та вподобайками. Команда «Щасливої суботи» завжди вдячна за активну участь та підтримку своїх прихильників. Наш вектор направлений на покращення взаємодії з аудиторією.

Проєкт «Жива Надія»

Нещодавно Facebook-сторінка Церкви Адвентистів сьомого дня міста Володимира досягла відмітки у двісті тисяч підписників. З нагоди такого успіху керівники проєкту розповідають про історію започаткування й шлях розвитку медіаслужіння громади.

«Жива Надія» розпочала свою роботу у вересні 2021 року, після представлення у громаді нового пастора Сергія Чінка та його помічника Владислава Матвійчука. 18 вересня, за ініціативи пастора Владислава, був здійснений перший прямий етер суботнього богослужіння у мережі «Facebook» за допомогою телефона. Саме після цієї трансляції громада особливо об'єдналась навколо єдиної мети - ефективно поширювати вістку Євангелія через соціальні мережі. Було прийнято рішення сформува-

ти команду медіаслужіння, до якої ввійшли керівник проєкту, режисер, два відеооператора, smm-спеціаліст, монтажер.

Щоразу зростала якість трансляції. Поступово було придбано професійні фотоапарати, штативи, світлові прожектори, нові мікрофони, відеомікшер.

Церква загорілась бажанням розвивати цей напрямок діяльності. Кожен робив свій вклад у створення й поширення контенту. Одночасно це стало поштовхом для покращення інших частин служіння, щоб наповнювати Facebook-сторінку різноманітним фото- й відео матеріалами. З цією метою були створені нові рубрики: хвилинка здоров'я, музичні кліпи, дослідження Біблії в рамках суботньої школи, інтерв'ю з гостями громади, опитування людей на вулицях міста. Для проведення суботніх богослужінь запрошувались проповідники з інших адвентистських громад.

Наявність прямої трансляції стала головною причиною якісної підготовки до самих проповідей, які на той час вже дивились тисячі людей. Серед публікацій на Facebook-сторінці з'являлись біблійні вірші та мотиваційні заклики. За 3 роки іс-

нування Facebook спільнота «Жива Надія» досягла наступних показників: 4 мільйони охоплень через публікації; 2,2 мільйони переглядів відео; 580 000 взаємодій з контентом; 200 000 підписників.

12 березня 2022 року було створено YouTube-канал, який вже налічує 4200 підписників. Найпопулярніша рубрика на даному каналі - короткий огляд уроку суботньої школи. В середньому його переглядає близько 6000 користувачів. У листопаді 2023 року було створено Instagram-сторінку, яка вже охопила двісті три тисячі осіб.

Основними критеріями оцінки ефективності проєкту «Жива Надія» стали показники тривалості переглядів та кількості залишених коментарів. Пастор громади активно долучається до формування відповідей на різноманітні питання, які глядачі залишають у коментарях. «Ми віримо, що в епоху смартфонів медіаслужіння має бути одним з основних інструментів виконання доручення Ісуса Христа, яке полягає у розповсюдженні Його вістки всім народам», - переконаний Павло Морозов, керівник проєкту «Жива надія».

Валентин Шевчук

Військова служба майбутнього пастора

Пастор Михайловський Євген Миронович хоча сьогодні за віком ветеран, проте разом з дружиною Валентиною продовжує пасторське служіння в громаді міста Радехів. В інтерв'ю він охоче розказав про свої досвіди, які йому довелося пережити під час служби в лавах Радянської армії в 1973-1975 роках:

(Продовження).

«Служба продовжувалася, і я з першого дня тижня молився і готовився до нових випробувань, в яких Бог був зі мною і допомагав мені.

І ось настала чергова субота. Це був так званий парко-господарський день, коли усі солдати прибирали казарми та територію. Усі працювали, а я стояв осторонь, щоб не мозолити очі. Тоді мене солдати питають: «А що ти можеш робити в суботу?» А я їм відповідаю, що ми співаємо, граємо, славимо Бога. А один зі старших по службі запитує: «А ти можеш нам зіграти на баяні?» Я відповів, що так, можу. Але вмів я грати тільки дві пісні: «Факел Веры» і «Тихий красив был тот вечер». Принесли мені табуретку, посадили посеред автопарку, і я граю ці дві пісні. Одну закінчую, іншу розпочинаю, бо більше не знав, але славлю Бога і радію.

Боротьба продовжувалася. Я вже за призначенням керівництва був в автомобільній роті і тут тим, хто служить вже довше, захотілося мене провчити. Їм не подобалося, що я молодий і по суботах не працюю. Одного разу «старики» ідуть в баню і запрошують тільки мене із мого призиву. Коли я залишився один між ними, то один зі них підійшов і мене вдарив, але я не сперечався і його не зачіпав, бо знав зі Слова Божого: «Якщо вдарили тебе в одну щоку, то підстав другу». І тут дотримання Божих повелінь мене виручило. Оскільки я не відповів агресією на агресію, то вони мене більше не зачіпали.

Так пройшов ще один тиждень моєї служби в Армії. І в чергову суботу я не працював, але керівниц-

тво вирішило таки мене покарати і придумали більш жорстокий метод перевиховання. Тоді мені говорять: «Іди відпочивай, але після заходу сонця, коли тобі можна працювати, будеш вивозити сніг із автопарку сам, і поки не вивезеш весь, спати не лягати». Я так зрадів, що мені дали відпочинок в суботу, що все інше мене не хвилювало.

Прийшов вечір. В суботу я поїв і подумав, що, де б то їжею заправитися, бо робота важка і їсти хочеться. Але Господь і тут мене не залишив. Коли я прийшов в автопарк і почав працювати, бачу, їде «хлібовозка», і водій запитує мене: «А що це ти будеш робити?» Я йому пояснив і підмітив, що такий наказ керівництва. Він відповів: «Зрозумів», і кликнув мене, щоб я підійшов. Дає мені 2 буханки хліба і 3 батона. Я дуже зрадів. Подякував і подумав: «Слава Богу. Я тільки подумав, що буду їсти, а тут вже і хліб є». А для солдата хліб – це навіть уже дуже добре.

Машина, якою я возив сніг – ЗІЛ-150. У ній бокові борти не відкидаються, тільки задній. Першу машину мені допомогли накидати хлопці із мого призову, а далі - я сам. В армії в 22:30 відбій, і їм потрібно було йти. Але я і за те був дуже вдячний їм і Богу. Із суботи на неділю за ніч я вивіз 4 машини снігу. В неділю за день також 4 машини, а з неділі на понеділок в ніч я вивіз тільки 3 машини снігу. Вже був сильно змучений. Зранку в понеділок я ще навантажив 1 машину, і приїжджає майор автопарку, а я докладаю, що за його наказом роботу виконано. Майор повернувся, пішов доклав командиру частини, що я все зробив. Коли майор повернувся, то доклав, що мене викликає командир частини. Я тут і подумав, що знову якість покарання. Йду в штаб, а командир уже йде мені назустріч. Я побачив, підходжу строевим кроком і докладаю: «Товариш командир, ваш наказ виконано». А командир бере

мене за руку, вітається, кладе руку на моє плече і говорить: «Ти знаєш, там бабусі нехай собі вірять. А ти молодий, у тебе все ще попереду» Я йому відповідаю, що в нас багато таких молодих, як я. А він поплескав мене по плечі і говорить: «Я думаю, ти все зрозумієш». Цю нашу розмову і те, що командир частини поклав руку на моє плече, бачило багато солдат. Після чого підходять і запитують мене: «А що, командир частини – твій родич?»

Після цієї розмови мене закликають у штаб і розпитують, що я можу робити в суботу. Я їм пояснив, що допомогти хворому можу надати, можу пожежу гасити, тобто такі справи, які спасають життя людини і є невідкладними. Отак після декількох місяців служби мене переводять в пожежну частину, враховуючи, що вогонь в суботу я буду гасити і людей буду спасати.

Ще одного разу, коли я був в автопарку, підходить до мене черговий по частині. І ось він почав мене перевиховувати і говорить: «Ну розумієш, ти молодий, в тебе ще все попереду, а ти в щось таке віриш». І почав проклинати Бога і говорити, що якщо Бог є, то нехай Він його покарає. Мені стало так моторошно, страшно, і я став його застерігати і просити: «Щодо мене, ви можете говорити і мене перевиховувати, але не зачіпайте Бога». Але він мене не слухав і з тими словами та гнівом на Бога пішов від мене. Він був полковником і до пенсії йому залишалося служити один місяць. І ось через 2 тижні він ішов через кладку в дивізіоні і впав. Отримав струс мозку третього ступеня і через тиждень помер. Це був для мене з одного боку стрес, а з іншого боку я ще більше зрозумів, що з Богом так не можна. Я згадав, як його застерігав, а він відмовився слухати. І ще що цікаво, що саме мене призначили перевезти його сім'ю із Броніци в Подольськ».

(Продовження буде).

..... Виконуючи місію

Василь Крестинич

Любов зцілює від ненависті

Анжей Заставнік, старший адвентистської церкви у місті Явожно в Польщі, народився в адвентистській сім'ї. Більшість членів його родини загинули під час Другої світової війни в таборах смерті. Його тато, провівши чотири роки в концтаборі, дивом вижив. З його розповідей стало відомо, як загинули його рідні. В місті Явожно їм звели два пам'ятники, а їхнім прізвищем названа вулиця міста.

Дізнавшись історію загибелі своєї родини, Анжей не міг позбутися злості за причинене зло його сім'ї. Та коли почалась війна в Україні, він вирішив активно допомагати українцям, щоб зцілитись від ненависті.

Працюючи в уряді міста Явожно, Анжей є відповідальним за забезпечення польських військових ветеранів, а також керує гуманітарною діяльністю міста. За період війни він знайшов прихисток у місті більш ніж 2000 українцям, а також надав власну квартиру біженцям для проживання.

З початку повномасштабного вторгнення Анжей відправив в Україну 15 тонн продуктів. З власного бюджету він жертвував кошти на допомоги ЗСУ, переселенцям та жителям прифронтових територій. Ця діяльність допомогла йому

повністю зцілитись від ненависті й отримати натомість велику любов в серці до України та нашого народу.

Анжей впевнений, що ні пандемія, ні війна, не можуть забрати від нас Царство Боже. Але якщо ми дамо місце у своєму серці ненависті більше, ніж Божій благодаті, то ця ненависть може стати для нас перепорою до Божого Царства.

Василь Крестинич, пастор громад Торунь і Міжгір'я, що на Закарпатті, познайомився з Анжеєм Заставніком завдяки Молитовному марафону «З Богом в новий день», учасниками якого є тисячі людей з різних країн світу. Вже протягом 990 днів пастор Василь щоранку зустрічається з глядачами у фейсбуці для того, щоб роздумувати над Словом Божим.

«Якось наприкінці однієї із зустрічей марафону я сказав про те, що якщо хтось за кордоном збирає гуманітарну допомогу для України і не знає як відправити її, нехай дадуть мені знати. Згодом Іван Борня, учасник марафону, який проживає в Польщі, познайомив мене з Анжеєм, і таким чином три гуманітарні вантажі я зміг відвезти на південь України», - розповідає Василь Крестинич.

Анжей вже більш ніж 20 років є учасником міжнародної гуманітар-

ної організації «Сумка самарянина» в Польщі і бачив багато досвідів навернення до Бога людей через різдвяні подарунки. Вже 13 осіб долучилося до адвентистської церкви завдяки цьому служінню.

«Анжей запропонував мені, - розповідає Василь Крестинич, - щоб ми за допомогою подарунків послужили для місцевого населення й поділилися з ними доброю вісткою від Бога. Своім легковим авто він привіз понад 120 подарунків.

Ми запросили дітей і їхніх батьків на богослужіння. Наступного разу дітей запросили на різдвяну програму, яка пройшла 30 грудня, під час якої вони знову отримали подарунки».

В суботу, 16 грудня, на богослужінні було присутньо 78 дітей. З них 66 - з неадвентистських сімей. Вручення подарунків проходило у декілька етапів, відповідно до віку дітей. Одночасно всі присутні не змогли б поміститись на сцені. Коробки з подарунками укладались дітьми з Німеччини.

Анжей виявив бажання приїхати на Міжгірщину й навесні. Він планує протягом десяти днів служити сім'ям і розповсюджувати добру звістку зі Слова Божого.

„Голос Надії“ - газета Західної конференції Церкви Адвентистів сьомого дня.

Засновник - Церква Адвентистів сьомого дня.

Свідоцтво про реєстрацію - РВ №345 від 4.10.2002 р.

Відповідальний за випуск - директор Відділу інформації ЗК Владислав Берецькі v.beretski@adventist.ua

Редакційна колегія: Василь Чопик, Віталій Шевчук, Микола Рябенко, Віктор Власюк, Владислав Берецькі

Редактор, коректор, комп'ютерна верстка - Марія Власюк

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати надіслані матеріали

Газета є некомерційним неприбутковим виданням, що видається і розповсюджується за пожертви

Адреса редакції: м. Львів, вул. Т. Бобанича, 1, тел. 237-12-13.

Для листування: 79041 м. Львів, а/с 6241

Друк: ФОП Прокопчук С.А. Наклад 500 примірників